

HOOFDSTUK 1

Donderdag

Ik prik met een vork in mijn pasta. Het is een wonder dat mijn vader en ik niet verhongeren als mijn moeder weer eens een week op reis is. Sommige stukken zijn nog keihard, de rest is zo zacht dat het bijna uit elkaar valt. Hoe dat kan, is een raadsel, maar blijkbaar niet voor mijn vader. Ik zucht, en knijp nog wat ketchup uit de fles.

‘Zal ik de volgende keer koken, pap?’ vraag ik. Mijn vader kijkt niet op van zijn telefoon en ik heb geen zin om het nog een keer te vragen. Nog één dag en dan is mijn moeder terug. Net op tijd om mij van deze hongersnood te redden.

Ik pak mijn bord en loop naar de keuken. Terwijl ik de pasta in de prullenbak kieper, hoor ik de deurbel. Ik kijk op, maar zie dat mijn vader niet beweegt. Ik zucht en loop langs de eetkamertafel naar de gang. Als ik mijn vader passeer, zie ik op zijn telefoon dat hij naar een filmpje van een schaakpartij kijkt. Zonder zijn ogen af te wenden prikt hij wat pasta van zijn bord en steekt het in zijn mond. Ik hoor het kraken als hij kauwt.

Ik open de deur. Op de stoep kijkt een grote man in een grijs pak mij nieuwsgierig aan. Hij steekt een hand uit. ‘Jij bent dus Alex.’

Ik knik en schud uit een soort automatisme zijn hand, ook al heb ik de man nog nooit eerder gezien. Hij is groot, heeft kort grijs haar, en ziet er heel sterk uit. Zijn handdruk is verrassend licht.

‘Ik ben Boris,’ zegt de man.

‘Boris? Wat doe jij hier? Is er iets met Ilse?’ Achter mij staat opeens mijn vader, zijn stem klinkt verbaasd en wantrouwig. Ilse is mijn moeder, en ik schrik van de vraag van mijn vader. De man in de deuropening knikt kort en loopt dan langs mij heen naar binnen. Ik sluit de deur en achtervolg ze snel naar de woonkamer.

Boris is aan tafel gaan zitten. Mijn vader kijkt hem nerveus aan. Ik probeer stil en onopvallend tegen een muur te leunen, maar dan ziet mijn vader mij en wijst met zijn vinger naar boven. Ik twijfel, al zie ik aan zijn blik dat het geen zin heeft om te protesteren.

Ik sjok de trap op. Bijna bovenaan gaan de treden een hoek om en ik blijf op de bovenste trede zitten. Ik kan niks zien, maar ook niet gezien worden.

‘Wat is er aan de hand, Boris?’ hoor ik mijn vader zeggen.

‘Ik weet dat het ongebruikelijk is mij te zien. Al helemaal bij jullie thuis.’ Boris heeft een kalme en lage stem. Een stem waar je op kan vertrouwen. ‘Maar het gaat inderdaad over Ilse. Heb je enig idee waar ze naartoe is gegaan?’

‘Nee.’ zegt mijn vader. ‘Wat een gekke vraag. Dat horen jullie toch te weten?’

‘Dat is wel de bedoeling,’ zegt Boris, ‘maar Ilse heeft je dus de afgelopen week geen berichtje gestuurd?’

Het is even stil.

‘Kijk maar.’ Mijn vader heeft volgens mij zijn telefoon gepakt. ‘Geen nieuws is goed nieuws. Dat is onze afspraak.’

Ik knik. Mijn moeder gaat al zo lang als ik weet op reis voor haar werk. Meestal duurt het nooit langer dan een week voor ze terug is. Ik mis haar wel, maar los van de kookkunsten van mijn vader is het prima vol te houden. Als ik eerlijk ben is het soms helemaal niet vervelend. Mijn vader is zo vergeetachtig en snel afgeleid dat ik lekker mijn eigen gang kan gaan.

Ik leun naar voren als ik de stem van Boris weer hoor. Hij is iets zachter gaan praten.

‘Wij hebben geen bericht van haar gekregen sinds ze afgelopen zaterdag is vertrokken.’ Ik krijg het gevoel dat Boris zorgvuldig zijn woorden kiest. ‘Dat is redelijk ongebruikelijk. Er zijn duidelijke richtlijnen die ze moet volgen.’

‘Weten jullie dus niet waar ze naartoe is gegaan?’ vraagt mijn vader.

Boris is even stil. ‘Je weet dat ik niks mag zeggen over onze missies, dat is ons protocol. Dit was een Level-1-missie.’

‘Maar wat is dat?’ Mijn vader snapt er duidelijk net zo weinig van als ik.

‘Alleen onderzoek doen, en geen risico nemen. Ilse heeft de bevoegdheid om zelfstandig te opereren. Ze heeft wel ingelogd om te melden dat ze op missie is, maar zonder een bestemming op te geven. Al is dat wel verplicht.’

Er schuift een stoel naar achteren. Ik hoor hoe iemand opstaat. ‘We weten niet of er iets is gebeurd,’ gaat Boris verder. ‘Voor hetzelfde geld staat ze hier morgen voor de deur. Wij doen in ieder geval ons best om het contact te herstellen. Dit is mijn telefoonnummer. Bel mij als jullie iets van haar horen.’

Ik blijf zitten en kijk naar beneden terwijl mijn vader afscheid neemt van Boris.

Aan de muur langs de trap hangen een heleboel ingelijste foto’s. Als je omhoog loopt zie je mij opgroeien. Onderaan ben ik een vrij dikke en kale baby, en bovenaan een twaalfjarige jongen met een wipneus en warrig donkerblond haar. De laatste foto is nog maar een paar maanden oud. Ik sta naast mijn moeder. We lijken op elkaar. Terwijl ik met een halve frons naar de camera kijk is mijn moeder aan het schaterlachen. Het is nu al mijn favoriete foto van haar en ik druk even met mijn vingers op het glas.

Om de hoek van de trap verschijnt het hoofd van mijn vader. Ik schrik en val bijna. Hij kijkt geïrriteerd en wenkt dan dat ik naar beneden moet komen. Ik vlieg de trap af en ga aan tafel zitten. ‘Wie was die man, pap?’ vraag ik.

‘Een collega van je moeder.’ Mijn vader wrijft met een

hand over zijn wang. ‘Hij was vroeger haar baas, maar nu weet ik het eigenlijk niet meer.’

‘Is er iets gebeurd met mama?’ vraag ik zacht.

Het duurt lang voordat mijn vader antwoord geeft. ‘Er is vast niks aan de hand,’ zegt hij dan. ‘Ongetwijfeld vals alarm.’

‘Maar hoe kan het dat jullie niet weten waar ze is? Ze ging toch naar New York?’ Mijn stem schiet omhoog en ik probeer rustig te ademen.

Mijn vader ontwijkt mijn vragende blik. ‘Nou, dat klopt dus niet helemaal. Maar ik mag er niks over zeggen.’

Mijn mond valt open. Ik snap er helemaal niks van. Ik zie dat mijn vader aan het twijfelen is, maar dan schudt hij zijn hoofd. ‘Je moet me nu even vertrouwen, Alex. Als je moeder terug is hebben we het er weer over, goed?’

Ik knik, maar ben het er helemaal niet mee eens.

HOOFDSTUK 2

Vrijdag

Ik schrik wakker. Ik hoor een harde schreeuw. Ben ik daar wakker van geworden? Het klinkt zowel dichtbij als ver weg. Het is donker en ik kan niks zien. Ik beweeg met een hand om mij heen. Ik lig met mijn rug op de grond. Tussen mijn vingers voel ik ruw zand. Langzaam wennen mijn ogen aan de nacht. Ik zie sterren, en de donkere omtrek van een lange dunne boom. Opeens drukt er een hand over mijn mond. Een zachte stem fluistert in mijn oor dat ik stil moet zijn.

‘Alex! Wakker worden!’ Ik schrik weer wakker. Ik lig in mijn bed en mijn vader klopt op de deur van mijn slaapkamer. ‘Je komt te laat op school en ik moet zo naar oma toe.’

Een paar minuten later sta ik onder de douche. Ik buig naar voren en het water klettert op mijn rug. Ik heb volgens mij nog nooit zo realistisch gedroomd. Ik kan nog steeds de hand voelen die op mijn lippen lag. Ik hoor opnieuw het gefluister. In het Engels bedenk ik mij nu, maar met een accent dat ik niet ken.

De droom blijft door mijn hoofd spoken terwijl ik snel een boterham eet. Mijn vader zegt dat hij geen bericht heeft gekregen. Hij klinkt bezorgd en zwaait me niet uit als ik mijn fiets uit de schuur pak. Zonder op te letten sla ik het steegje in naar de hoofdweg. Pas als ik een hand op mijn schouder voel heb ik door dat mijn achterbuurjongen Mo naast me fietst. Ik kijk achterom of zijn tweelingzus er ook is, maar die zie ik niet.

Mo en ik zijn beste vrienden. Al zolang als wij elkaar kennen gaan we met elkaar om, en dat is ons hele leven. We zitten in dezelfde klas, voetballen in hetzelfde team en spelen dezelfde games. Mo en zijn zus Yasmina wonen in het huis achter ons. Tot voor kort waren we altijd met z'n drieën samen. Ik kijk nog een keer achterom, maar zie haar nog steeds niet.

'Hallo zeg, Alex. Waar zit jij met je hoofd?' Mo klinkt geïrriteerd. 'Ik was je al de hele tijd aan het roepen.' We stoppen voor een groot kruispunt. 'En Yasmina is al naar school hoor,' gaat Mo verder. Hij kijkt mij aan met een blik die ik niet goed kan plaatsen, maar dan ziet hij blijkbaar iets aan mij waardoor hij vraagt of alles wel goed gaat.

Mijn vader zei bij het ontbijt dat ik niemand over het bezoek van Boris mocht vertellen, maar mijn beste vriend kent mij echt te goed. Ik wil niet tegen hem liegen en vertel over gisteravond. Terwijl we fietsen proberen we iets te verzinnen wat het zou kunnen verklaren.

'Dus je moeder zegt tegen jou dat ze naar New York moet voor haar werk, maar daar is ze niet?'

'Klopt,' antwoord ik. 'En ze gaat altijd met collega's op zakenreis. Zegt ze.'

'Alleen weet haar eigen baas niet waar ze is.' Mo kijkt mij bedenkelijk aan.

We zijn bij school aangekomen en zetten onze fietsen in de stalling. 'Weet je wat ook vreemd is,' zeg ik. 'Die Boris zag er helemaal niet uit als een advocaat. Hij deed me meer denken aan een oude bokser ofzo.'

We lopen snel de klas in als de bel gaat en we gaan zitten. Tussen onze tafels is een doorgang, maar als ik mijn spullen neerleg, leunt Mo naar me toe en fluistert: 'Wat voor gek bericht stuurde je mij trouwens gisteren?' Voordat ik kan vragen waar hij het over heeft begint meneer Ten Broeke te praten. Ik probeer op te letten maar mijn hoofd loopt over.

Ik moet denken aan die keer toen mijn moeder thuiskwam van een reis met een blauw oog en een diepe snee in haar

wang. Ze had een auto-ongeluk gehad, zei ze. Ik weet nog dat mijn vader niet bezorgd reageerde, maar juist boos. Ik lag in bed en hoorde ze ruziemaken. De volgende dag wuifde mijn moeder al mijn vragen weg; ze wilde er niet over praten.

Terwijl ik in de ban ben van mijn herinneringen, hoor ik in de verte meneer Ten Broeke doorpraten. Ik sla mijn boek open. Ik hoop maar dat hij niks aan mij vraagt en ik zak weer weg. Het lijkt bijna alsof ik jaren met een blinddoek op heb gelopen. Opeens twijfel ik aan alles.

In de grote pauze zit ik op een bankje op het plein. Mo is aan het voetballen met een aantal jongens, en naast mij hebben een paar klasgenoten het over een nieuwe game die binnenkort uit zal komen. Ik herinner me opeens wat Mo mij vanochtend probeerde te vertellen en loop naar hem toe.

‘Wat zei je nou over een bericht van mij?’ vraag ik hem. Hij kijkt mij eventjes wazig aan, maar dan worden zijn ogen groot. ‘Ja, best vreemd. Ik kreeg een direct message over jou op Fiveday.’

‘Ik was helemaal niet online gisteravond,’ zeg ik verbaasd.

Mo schudt zijn hoofd. ‘Je snapt het niet. Het bericht was verzonden door een andere user, maar jouw naam stond er in.’

‘Mijn echte naam?’ Ik schrik.

‘Nee, je username. BlackFalcon. De rest van het bericht weet ik niet meer, het waren allemaal gekke cijfers en letters.’

‘Was het niet gewoon spam?’ vraag ik.

‘Ja, misschien. Maar ik heb nog nooit spam gekregen in Fiveday. Jij wel?’

Ik denk even na.

‘Heb je een antwoord teruggestuurd?’

Mo zegt van niet, en we spreken af om na school meteen naar zijn huis te gaan om het bericht op zijn computer te gaan bekijken.

Als de pauze voorbij is, hebben we een blok biologie. Ik concentreer me op de opdrachten die we moeten doen, maar ben de hele tijd ongerust. Als de laatste les voorbij is, hoef ik

niks tegen Mo te zeggen, we rennen zo snel mogelijk naar buiten.

Als we onze wijk in fietsen, twijfel ik of ik niet eerst naar huis moet gaan. Misschien heeft mijn vader nieuws. Toch zet ik mijn fiets in de voortuin van Mo. In de woonkamer zit zijn moeder op de bank, maar we rennen de trap op voor ze iets kan vragen.

Mo's kamer is een enorme puinhoop, en ik schuif allemaal kleren en lege chipszakken van een stoel terwijl hij zijn computer aanzet en inlogt op Fiveday. Het is een spel dat we al meer dan een jaar bijna dagelijks spelen. Wij niet alleen trouwens, het is de populairste game ter wereld.

'Kijk, hier staat het.' Mo heeft de chatbox geopend en klikt op het bovenste bericht.

User: moranLemay!

To: YoMo_2008

Message:

BlackFalcon1125240EGGE14CGDIAF5
AD505505AD
505505AA

'Dit ziet er niet uit als spam,' zeg ik na een tijdje. Ik pak mijn telefoon en maak een foto van het bericht. Mo kopieert en plakt alles in Google, maar er verschijnt geen enkele hit.

'En als je op *User* klikt?' zeg ik.

Mo doet wat ik vraag. Er verschijnt een nieuwe melding op het scherm.

User: moranLemay! has deleted their account

'Wie is moranLemay?'

Mo en ik schrikken op als we achter ons de stem horen van Yasmina. Ze is ongemerkt de kamer binnengelopen. Ik weet even niet wat ik moet zeggen, maar Mo begint meteen te vertellen over mijn moeder. Yasmina luistert naar haar broer

en kijkt mij dan verbaasd aan. Ik merk dat ik moet blozen. Om het te verbergen doe ik net alsof ik moet hoesten. Ik zie dat Mo probeert een lach te verbergen. Yasmina leunt naar voren en staart naar het scherm.

‘Laat het bericht eens zien.’ zegt ze tegen haar broer.

Yasmina is de slimste persoon die ik ken. Ze zit een jaar boven ons, ook al is ze net zo oud. Ze kijkt even naar het scherm en pakt dan een pen en een schrift van Mo’s bureau. Ze schrijft met sierlijke letters BlackFalcon op het papier.

‘We weten dat dit jouw username is.’

Ik knik en Yasmina schrijft de rest van het bericht op en tikt dan met haar pen op het bureau. ‘Misschien heb jij ook een bericht gekregen, Alex. Hebben jullie dat al gecheckt?’

‘Ik ben nog niet thuis geweest,’ zeg ik, en precies op dat moment voel ik mijn telefoon trillen. Het is een berichtje van mijn vader.

waar ben je?

Ik kijk naar de tijd en zie dat het al bijna halfzes is. Ik vloek zachtjes en stuur snel een bericht terug.

bij mo, kom er nu aan

‘Ik moet gaan,’ roep ik tegen de tweeling en pak snel mijn tas. In de woonkamer zwaai ik even naar mevrouw Yerrou, maar ze kijkt op haar telefoon en heeft niet door dat ik er ben. Als ik mijn fiets in de schuur heb gezet, loop ik de keuken binnen. Mijn vader zit aan tafel en leest de krant. Hij geeft me een knuffel als ik naast hem kom staan.

‘Ik dacht dat je wel meteen naar huis zou komen,’ zegt hij. Hij kijkt me onderzoekend aan.

‘Ik was even bij Mo, hij had een gek bericht gekregen.’

Mijn vader mompelt iets, maar vindt het duidelijk niet heel interessant.

‘Heb je iets over mama gehoord?’ vraag ik snel.

‘Nee,’ antwoordt hij. ‘Maar ik heb Boris net gesproken en als hij nieuws heeft dan laat hij het weten.’ Hij klapt in zijn handen. ‘Ik heb honger,’ zegt hij. ‘Zullen we weer pasta eten?’ Ik kreun, maar besluit niks te zeggen.

De rest van de avond gaat tergend langzaam voorbij. De pasta is nu tenminste wel gaar, maar de saus komt zo goed als koud uit het potje. Ik zoek in de koelkast naar een komkommer, of iets anders groens, maar het is duidelijk dat we boodschappen moeten doen.

We kijken naar een voetbalwedstrijd, maar het is een saaie pot en ik ga naar mijn kamer. Op het bureau staat mijn laptop en ik beseft dat ik niet meer heb gekeken of ik ook een bericht heb gekregen. Ik zet Fiveday aan, maar mijn inbox is helemaal leeg. Toch is er iets wat niet klopt. Ergens in mijn achterhoofd is een klein belletje aan het rinkelen en ik staar voor me uit.

Wacht even.

Linksboven in het beginscherm van Fiveday staat mijn username. Black_falcon!. Ik pak mijn telefoon en zoek de foto die ik van het bericht aan Mo heb gemaakt. Daar staat Blackfalcon. Mijn adem stukt in mijn keel en ik typ snel een berichtje aan Mo.

Ik heb iets gevonden. Kom morgenochtend meteen naar mijn huis met Yasmina